

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE TOVERSCHOEN

toneelspel door ouderen voor kinderen

door

Julien van Remoortere

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.1258

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE TOVERSCHOEN* op te voeren moet de naam van auteur *JULIEN VAN REMOORTERE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© Toneelfonds J. Janssens/René Swartenbroekx
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S

0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0

KATRIEN

LEENTJE

TANTE DOKA

JAN

PETER

COMMISSARIS

VREEMDELING

Katrien is druk bezig met huishoudelijk werk - doet dit neu-
riënd - als haar man, Jan, de huiskamer binnenkomt.

Jan draagt een plunjezak ; in de zak van zijn jasje zit een oud
versleten schoen, half zichtbaar.

JAN : Hallo, vrouwtje! (gooit zijn plunjezak neer en gaat zijn
vrouw een zoen geven)

KATRIEN : (verrast) O, ben je daer al? Zo vroeg vandaag, Jan?

JAN : Nou, het kon moeilijk anders. (zucht diep) Voor de zo-
veelste maal pech gehad...

KATRIEN : Wat nu weer?

JAN : Stel je voor : gisteravond, zo rond tien uur, hebben wij
de netten uitgegoid bij de Middelkerkse bank.
Na een uurtje trokken wij op : zeven schamele visjes
was heel onze buit! Daarna voeren wij wat meer naar
de kust toe, we probeerden het opnieuw en weer
bijna niets... Ik verloor er al de moed bij, maar
matroos Vink zei : schipper, zei hij, laten wij het
nog eens proberen bij de Middelkerkse bank, de tij
is gekeerd en misschien hebben wij meer geluk.

KATRIEN : En kreeg hij gelijk?

JAN : En of! Jammer genoeg...

KATRIEN : Dat begrijp ik niet!

JAN : Luister, ik zal het je vertellen. Je zult het direct be-
grijpen. We gooiden dus opnieuw onze netten uit bij
de Middelkerkse bank en toen zaten ze in een oog
wenk haast vol vis, zo vol, dat de netten gewoon
scheurden...

KATRIEN : Nee toch!

JAN : Jawel... ~~de~~ ^{de} mooiste vangst, die wij ooit hadden... De
netten scheurden over heel de lengte, we zagen de
vissen ontsnappen en we haalden niets boven dan
wat zeewier... Het is om erbij te wankopen, Ka-
trien...

KATRIEN : Och, er komen wel betere dagen, man! Toe nou, kop op

JAN : Je moet toch toegeven dat wij door tegenslag achtervolgd
worden...

KATRIEN : Het spreekwoord zegt : na regen komt zonneschijn.
En een spreekwoord... (bemerkt de schoen in Jans

zak) Hee! Wat heb je daar bij je? Een schoen?
JAN : O ja. Da's waar ook. (diept de schoen op) Hier, goed voor de vulnisbak/

KATRIEN : Waarom breng jij nou zo'n oude, vieze schoen mee?

JAN : Ik kreeg hem van een oude man.

KATRIEN : Welke oude man?

JAN : Weet ik niet. Ik heb hem nooit voorheen ontmoet. Toen onze boot gemeerd lag, stond hij op de kade. Hij riep ons toe : "God met u, brave vissers!". Wij groetten terug en toen vroeg hij : "Lieve mensen, hebben jullie soms een visje voor een arme, oude man, die honger heeft?"

KATRIEN : En toen heb je hem wat gegeven, natuurlijk?

JAN : Ach ja. Matroos Vink paruttelde wat tegen, maar wie kan nou een paar vissen weigeren aan een oude sukkelaar die honger heeft?

KATRIEN : En wat gebeurde er toen?

JAN : Wel, de oude man dankte ons hartelijk en deed één van zijn schoenen uit. "Hier, schipper", zei hij, "ik heb niet veel, maar neem deze schoen van me aan. Hij kan je nog diensten bewijzen."

KATRIEN : Dat is al té gek!

JAN : Dacht ik ook. Ik wou die schoen natuurlijk niet aanvaarden. Ten eerste was die man daarmee in zijn ongerief en ten tweede, wat kon ik om de drommel ... aanvangen met zo'n ouwe, versleten schoen? Maar niks te doen, hoor! "Jij móet die schoen aanvaarden, Jan," zei hij.

KATRIEN : Hoe! Kende hij dan jouw naam?

JAN : Blijkbaar wel. Hier, gooi die schoen nou maar weg. Hij riikt vast niet lekker. Ik wenste wel, dat die ouwe man mij een paar nieuwe laarzen had gegeven, in plaats van dat afgedragen en versleten ding. Nou ja, ik...

Hij wordt onderbroken door een gongslag : tegelijk wordt een paar nieuwe laarzen op het podium gegooid.

KATRIEN : (hevig geschrokken) Hee! Wat doe jij nou!?

JAN : Ik? Ik doe niks! Heb je dat ook gehoord?

KATRIEN : (wijst bevend naar de laarzen) O, Jan... kijk...
kijk achter je... O, dit is... dit is toverij...

JAN : Achter me? Wat is er nou achter - (ziet de laarzen en
deint achteruit) Alle garnalkoppen en pladijs-
staarten! Een paar... een paar nieuwe laarzen!!
Waar komen dié vandaan?

KATRIEN : Het zijn... het zijn toverlaarzen, Jan!...

JAN : (vermant zich) Nou, daar ben ik nog niet zo zeker van.

KATRIEN : Raak ze niet aan!!

JAN : Waarom zou ik ze niet aanraken? Ze zien er uitstekend uit.
(neemt laarzen op) Kijk maar : de mooiste laarzen,
die ik ooit in mijn leven zag. Ik ga ze meteen aan-
passen.

KATRIEN : Ik vertrouw het niet, Jan. Dit is echt toverij!

JAN : (gaat zitten en past laarzen aan) Kom, kom, ik geloof
niet in tovenaars, noch in toverij. Zo! Even pro-
beren... moei! Zij passen mij als gegoten, zeg!
Moet je eens kijken! En makkelijk dat ze zitten!
Een mooie, bruine fluwelen broek zou er uitstekend
bij passen. Ik wens wel dat ik er een had, maar
ja... zolang de visvangst...

Hij wordt andermaal onderbroken door een gongslag ; tegelijk
wordt een bruine, fluwelen broek op het podium gegooid.

KATRIEN : Hemel! Daar gebeurt het opnieuw!

JAN : (juichend) En daar is mijn bruin fluwelen broek!! Vrouw-
tje, dit is onze kans! Al onze wensen worden ver-
wezenlijkt!

KATRIEN : Maar dat kan toch niet, Jan? Hoe... wat... waarom...

JAN : Vraag mij niet hoe of wat of waarom, maar telkens als
wij een gongslag horen, valt er iets uit de lucht
voor ons. Is dat niet heerlijk? Kom, wat wens jij?
Een nieuwe jurk? Een hoed? Een paar nieuwe schoe-
nen? Of... hee! daar valt me iets te binnen, zeg!
Die schoen! Die oude, versleten schoen!

KATRIEN : Ik begrijp het niet en ik... ik ben bang, Jan...

JAN : Die schoen! Dat is het geheim! De man, aan wie ik de
vis heb geschonken, is misschien wel een heilige!

KATRIEN : O, god-in-de-hemel en alle heiligen...

JAN : Die oude man wou mij op de proef stellen. Ik had bijna niks gevangen, de hele nacht niet, en toch deelde ik met hem wat ik had. En als beloning schonk hij me een van zijn schoenen. En zolang wij die schoen hebben, worden onze wensen vervuld! Dat is het! Hoera! We zijn rijk! We zijn zo rijk als de zee diep is! Zo'n toverschoen is een fortuin waard!

KATRIEN : (de gebeurtenissen worden haar te machtig - ze moet zich vasthouden aan de tafel) O... Jan... ik... ik word onwel...

JAN : (geschrokken) Hola! Wat krijg jij nou? (schiet toe en ondersteunt Katrien) Kom, ga rustig zitten, vrouwtje. Daar, daar is een stoel.

KATRIEN : O... nee... liever... liever liggen... even maar... Jan ondersteunt Katrien, ze sukkelen naar de kamerdeur.

JAN : Ben je daar nou zo van geschrokken? Kom, kom, het zal zo overgaan. Even op het bed gaan liggen...

Op dat ogenblik stormt Leentje naar binnen, gillend, achterna gezet door Peter.

LEENTJE : Nee! Niet doen, Peter!

PETER : Ik zal je krijgen!

JAN : (luid) Kan het niet wat stiller daar! Peter! Hou je mond!

PETER : Maar het was Leentje, die...

JAN : Zwijgen!

LEENTJE : Is moeder onwel, vader?

JAN : Dat zie je toch wel? Zo! Rustig zijn alletwee! (af met Katrien)

LEENTJE : (ongerust) Moeder was zo bleek...

PETER : (sluip op haar toe en trekt aan haar haar) Ha! Nu heb ik je!

LEENTJE : Auw! O jij, jij... gemenerd!

PETER : (plagend) Ha-ha! Hei-hei!

LEENTJE : (woedend) O, ik wenste, dat je tien minuten lang niet meer kon bewegen!

Gongslag : Peter verstrakt en blijft onbeweeglijk staan.

LEENTJE : (met schrikgilletje) O! Wat... wat was dat? Heb je dat ook gehoord, Peter? (merkt de onbeweeglijkheid van haar broer - begrijpt de situatie niet)

Peter?... (gaat aarzelend op haar broer toe) Toe, Peter, doe nou niet flauw. (bekijkt hem van nabij) Je wilt me een poets bakken, hè? Maar ik loop er niet in, hoor! (verwijdert zich, gaat naar kast, neemt een boek en gaat op stoel aan tafel zitten lezen. Ze loert af en toe eens naar Peter, is er blijkbaar toch niet gerust in en gaat opnieuw op hem toe). Toe, Peter, ik... ik zal je nooit meer uitlachen, ik beloof het. Maar blijf daar niet zo staan. (raakt hem aan) Peter? (schudt hem eens) Maar... maar... wat is dat? Peter! Ben je ziek?

JAN : (opkomend) Zo. Als moeder een poosje kan rusten, dan is het... (merkt opeens het gedoe van de kinderen) Om de drommel! Wat voor een spelletje is dat nou?

LEENTJE : (bang) O, vader... er is iets met Peter!

JAN : Iets met Peter?

LEENTJE : Hij beweegt niet meer! Het is alsof hij verstijfd is!

JAN : Malle meid! Zie je dan niet dat hij je voor de gek houdt? (neemt Peter bij de schouder) Kom op, Peter! Geen plagerijtjes nu! Moeder moet even rusten. (merkt dat Peter niet reageert) Alle garnaalkoppen en pladijsstaarten! Wat is hier gebeurd?

LEENTJE : (begint te sniffen) Het is mijn schuld, vader... o, oooo, het is mijn schuld...

JAN : Wát is er jouw schuld? Hè? Spreek op!

LEENTJE : Ik heb het gewild... o, oooo...

JAN : Om de drommel! Zeg dan toch wát je hebt gewild?

LEENTJE : Peter had mij bij de haren getrokken. En toen liep hij weg. En toen wenste ik -

JAN : (onderbrekend) Wát!? Heb jij iets gewenst?

LEENTJE : (barst in snikken uit)

JAN : Maar zeg dan toch wát je gewenst hebt! Vlug!

LEENTJE : Dat... dat Peter... dat Peter niet meer zou kunnen bewegen... oooo...

JAN : En wat gebeurde er toen?

LEENTJE : Ik weet het niet...

JAN : Heb je een geluid gehoord?

LEENTJE : O ja, vader! Een eigenaardig geluid. Net een klok.

KATRIEN : (opkomend) Nou, dat is me wat moois! Ik dacht dat het even stil zou zijn in huis en ik heb nog nooit zo'n gedonder gehoord!

JAN : Het zou hier om minder donderen! Peter kan niet meer bewegen!

KATRIEN : Wat zeg je!? (rent naar Peter en grijpt hem vast)
Peter! O, Peter! Ik ben ~~de~~ het : je moeder! Peter!
Zeg dan toch iets!

De huisdeurbel rinkelt. Iedereen schrikt op (behalve Peter).

JAN : Wie kan dat nou zijn?

KATRIEN : O, wij moeten er één dokter bijhalen, Jan! Vlug, zeg!

JAN : (verward) Ja... een dokter... ja...

Bel rinkelt nogmaals.

JAN : Goed, goed, goed. Ik kom al! (rent weg)

KATRIEN : Toe, Petertje, zeg nou toch iets... Peter!

LEENTJE : O, ik wenste dat ik het niét gezegd had...

Gongslag : Peter komt opeens terug tot leven en kijkt verbaasd om zich heen.

LEENTJE : O! Daar is dat gekke geluid opnieuw! Moeder, moeder!
(zoekt bescherming bij Katrien)

PETER : Hè-hè! Wat is hier gebeurd?

KATRIEN : O, Petertje... daar ben je terug... Goddank!

Tante Doka komt op, met in haar kielzog Jan, die een zwaar valies sjouwt.

DOKA : Goedendag, lieve Katrien! En dag, mijn lieve kinderen!
Hier is jullie tante Doka nog eens!

JAN : (zet valies neer en wil wegrennen) Ik loop een dokter halen, hoor! Kalm, Katrien, kalm, vrouwtje! Ik ben zo terug!

DOKA : Een dokter?

JAN : Ik loop al! (rent weg)

LEENTJE : Vader! Het is niet meer nodig! (loopt hem na) Vader!
Kom terug!

DOKA : Ik zou wel eens willen weten wat hier gaande is!

Leentje terug op, trekt Jan bij de hand mee.

LEENTJE : Zie je wel, vader? Ik heb het gewenst en toen hoorde ik opnieuw dat gekke geluid en...

JAN : (stamelend) Is... is alles in orde? (loopt naar Peter en

betast hem) Peter, hoor je mij? Zie je mij?

PETER : Waarom zou ik je niet horen? En ik zie je ook. En moeder, en Leentje en tante Doka.

DOKA : (enigszins misnoegd) Ik stel vast, dat ik hier niet zeer welkom ben. En ik ben nochtans jullie suikertante!

KATRIEN : O... neem ons niet kwalijk, tante... Maar... maar er waren wat moeilijkheden...

DOKA : Ik zou zeggen, dat het wel gekke moeilijkheden zijn.

PETER : Dag, tante Doka! (geeft haar een hand en een zoen)

DOKA : Nou, dat is dan toch één, die een beetje hartelijk is.

KATRIEN : Ik... we zullen het je verklaren, tante...

JAN : (blazend) Lieve hemel... ik ben er nog onderste boven van..

KATRIEN : Kom, kom. Het is gelukkig voorbij. Wel... gegroet, tante Doka. En welkom bij ons. Leentje, heb je tante al een zoen gegeven?

LEENTJE : (herstelt zich wat - gaat tante zoenen) Dag, tante.

DOKA : Dag, Leentje. Het lijkt wel alsof je geweend hebt?

JAN : Je zou om minder...

KATRIEN : Kom nou, Jan. Zo! Jan, draag jij tantes koffer naar de slaapkamer? En dan zet ik een pot koffie. Peter, hang tantes jas aan de kapstok. En netjes, hoor!

DOKA : (ontdoet zich van jas en hoed) Nee, voor mij geen koffie meer, Katrien. De dokter heeft het me verboden. Ach ja, als je oud wordt, dan komen de kwalen... (gaat zitten) Wel, en nou luister ik naar jullie.

Jan is intussen weg met de koffer. Peter draagt Doka's jas en hoed weg en komt dadelijk erna terug op.

KATRIEN : (weet niet hoe de situatie uit te leggen) Och, tante... er zijn hier vandaag vreemde dingen gebeurd...

DOKA : (om zich heen kijkend) Het heeft toch niks te maken met muizen, hoop ik, hè? Ik schrik me dood als ik er een zie!

KATRIEN : Nee, nee. Absoluut niet.

Jan terug op.

PETER : Maar IK begrijp er ook niks van, hoor, moeder. Wat is er eigenlijk gebeurd?

JAN : (tracht situatie te redden) Misschien hebben jullie vanmorgen iets gegeten, dat jullie niet goed bevallen is. Erst werd Katrien onwel en daarna Peter. Maar

opeens, net als jij binnenkwam, tante, was alles weer in orde.

PETER : IK onwel?? Ik weet er helemaal niks van!

LEENTJE : Maar het was toch dat gekke geluid, vader?

JAN : Kom, kom, kom! Jullie zijn een beetje overstuur. Je dacht maar dat je een geluid hoorde, Leentje.

LEENTJE : Nee! Moeder heeft het ook gehoord!

DOKA : Ik heb de indruk, dat jullie iets voor mij willen verbergen.

JAN : Verbergen? O!

DOKA : En jullie houden er eigenaardige gewoontes op na.

KATRIEN : Wat bedoel je, tante?

DOKA : (wijst naar de schoen) Ik vind het absoluut niet gepast, dat jullie een oude, vieze schoen op de kast zetten. Dat lijkt nergens op.

KATRIEN : O...

JAN : (springt op de schoen af en klemt hem tegen zich aan) Ik... ik zal hem wegbergen, tante... dadelijk...

PETER : (tot zwaai - duidelijk fluisterend) O, ik wenste dat er een muis in kon zitten!...

Gongslag.

DOKA : (schrikkend) Wat was dat?

JAN : (schrikkend) Alle garnaalkoppen! (diept een rubbermuis op uit de schoen en houdt ze bij de staart) Hier zit een muis in!!

Doka gilt het uit, wil wegrennen, klimt dan op een stoel.

DOKA : Doe dat beest weg! Weg! Weg!

Algemene consternatie.

KATRIEN : Maar dat is niet mogelijk!

PETER : (uiterst verbaasd) Het is gebeurd!...

DOKA : (gillend) Als je dat beest niet wegdoet, dan... dan bega ik een ongeluk! Hulp! Hulp!!

KATRIEN : Toe, Jan! Naar buiten ermee!

JAN : Buiten? - O ja! (rent struikelend weg)

KATRIEN : (helpt Doka van de stoel) O, tante... ik schaam me dood... Ik wist echt niet dat hier muizen waren...

DOKA : Muizén? Bedoel je - bedoel je dat er nog méér zijn?

KATRIEN : Nee, nee! Ik bedoel : één muis! Nee, er was maar één

DOKA : O... mijn hart... ik dacht dat ik ging sterven...

JAN : (terug op, met schoen in de hand) Zo! De muis is weg.
De kust is veilig, tante!

DOKA : Maar je hebt nog altijd die vieze schoen. Ik vraag mij af waarom je zo'n ding niet in de vuilnisbak wipt.

KATRIEN : Het is... het is een herinnering, tante.

PETER : En je kunt er iets mee wensen!

JAN : Wát!? Wie heeft je -

KATRIEN : Peter, het is nou welletjes, hoor. Ga liever nog wat spelen met Leentje. Hop! Komaan, naar buiten!

PETER : Maar -

KATRIEN : Niks te maren! Gehoorzamen moet je! Vooruit, Leentje.

LEENTJE : Ik heb geen zin, moeder.

KATRIEN : Maak dan een wandelingetje. Intussen kunnen wij even met tante een babbeltje slaan.

PETER : Kom, Leentje. Ik moet je iets vertellen.

JAN : Goed, maar geen grappen uithalen, hoor!

PETER : (gaat weg, wenkt zijn zus - schijnt iets te beramen)
Leentje!

Leentje volgt hem schoorvoetend. Beiden af.

KATRIEN : Zo. Zal ik toch niet een bakje koffie zetten, tante?

DOKA : Wel... goed dan. Daar raak ik mijn schrik mee kwijt.

KATRIEN : Uitstekend. Over een paar minuten ben ik terug.

(af)

DOKA : En biecht nou eens op, Jan.

JAN : Opbiechten, tante? Wat bedoel je?

DOKA : Eh doe alsjeblieft die vieze schoen weg!

JAN : O... eh... goed, tante. (zet de schoen onder de kast)

DOKA : En heb je je handen gewassen?

JAN : Handen gewassen?

DOKA : Je hebt toch dat beest vastgehouden?

JAN : O! Je bedoelt : dat muisje?

DOKA : Waw! Zwijg erover! De rillingen lopen langs mijn rug!
Nou?

JAN : Ik ga dadelijk mijn handen wassen, tante.

DOKA : Nee, eerst opbiechten!

JAN : Maar ik heb helemaal niks op te biechten, tante.

DOKA : O nee? En dat eigenaardige geluid dan? Ik ben lang niet doof, hoor!

JAN : (zuchtend -- tot zaal) O, ik wenste dat ze wél doof was...
Gongslag.

JAN : (schrikkend) Eik!! Grote goden... wát heb ik gewenst...

DOKA : Wat zeg je, Jan?

JAN : O, iets bij me zelf, tante...

DOKA : Wablief?

JAN : (iets luider) Ik zei iets bij me zelf, tante.

DOKA : Nou nog mooier! Kun je nou niet meer duidelijk spreken?

JAN : (schreeuwend) Ik spreek duidelijk, tante!!

DOKA : Wat zeg je?

JAN : Alle garnaalkoppen! Ze is potdoof!... (staat op en buigt zich over haar) Zeg eens, hoor je mij nú?!

DOKA : (haalt haar schouders op) Het is hier zo stil... Wat gebeurt er toch?

Jan gaat achter haar staan.

JAN : (roepend zo luid hij kan) Doka!!!

Doka reageert niet.

JAN : (tot zaal) Zien jullie? Ze hoort geen barst meer! Nou, misschien is het maar best... Ik zou haar niet graag vertellen dat wij een toverschoen hebben!

KATRIEN : (kont op) Zeg 's, wat is hier gaande? Waarom riep je zo luid, Jan?

DOKA : Ha! Lieve Katrien, ik geloof dat Jan mij een reetg wil bakken.

KATRIEN : Jan jou een poets bakken? Nee toch, tante!

DOKA : Wabliéf?

KATRIEN : Ik zei : nee, tante. Jan zou --

JAN : Verspil er je tijd niet aan, Katrien. Tante is potdoof geworden.

DOKA : Wa**ab**blief?

JAN : Ik heb toevallig gewenst, dat ze doof zou zijn en ... zie-
zo!

KATRIEN : Maar... dat kan toch niet!

DOKA : Zeg 's, waarom hoor ik jullie niet spreken?

JAN : Kan dat niet? Wacht even! We zullen de proef op de som nemen. (wendt zich tot zaal). Ik tel tot drie en dan moeten alle meisjes en jongens maar eens héél

hard tante Doka roepen. Zo hard ze ook maar kunnen.
Akkoord? Dus : tante Doka! Eén... twee... drie!!!
TAN-TE DO-KA !!!!!!

Tante reageert niet. Katrien stopt zich de oren.

KATRIEN : Genoeg! Genoeg!

JAN : En of ze doof is, onze tante!

KATRIEN : Jan, dat mogen wij haar niet aandoen.

DOKA : Maar antwoord nou toch eens : waarom is het hier zo stil?

JAN : Katrien, luister. Als ze opnieuw hoort, dan moeten wij haar vertellen dat wij een toverschoen hebben. En ze zal het overal rondbazuinen. Iedereen zal ons komen bezoeken en vragen om een wens te vervullen! Besef je niet wat voor een toestand dat zal worden? Wat er ook gebeurt, maar tante mag het niet weten!

KATRIEN : Laat dat maar aan mij over. En zorg er nou maar sít presto voor, dat tante opnieuw kan horen.

JAN : Wel... dan wens ik dat tante Doka weer zou kunnen horen.
Gongslag.

DOKA : (opschrikkend) Oei! Daar is dat nare geluid opnieuw!!

KATRIEN : O, dat is ergens buiten, tante.

JAN : (tot zaal) Even de proef op de som, meisjes en jongens!
Eén... twee... drie! TAN-TE DO-KA !!!

DOKA : (wipt op en stopt zich de oren) Lieve help! Wat een lawaai!!

JAN : Fijn! Dus, kun je ons horen, tante?

DOKA : Horen? Ik heb toch al gezegd, dat ik niet doof ben? Ha-ha!
Ik hoor nog als de beste!

KATRIEN : Oei, ik moet koffie zetten! (rent weg)

DOKA : En nou tussen ons, Jan. Ik eis dat je me alles vertelt!

JAN : Eh... misschien wou je ~~aan~~ je eerst wat verfrissen, tante? En je valies uitpakken?

DOKA : O ja! Mijn valies! Goed dat je het zegt! Er zit een jûrk in, en die zou kunnen kreuken. Kan ik hem eerst en vooral ophangen?

JAN : Graag, tante! Best, tante. Kom, ik breng je naar je kamer!
(trekt haar mee aan de hand - beiden af)

Katrien komt op met schaal, waarop kopjes - kijkt verbaasd om zich heen - zet schaal op tafel.

KATRIEN : Nu nog mooier! Waar zijn die twee nou heen? (loopt naar buitendeur) Nee, tante is niet weg, want haar jas hangt nog aan de kapstok. (loopt naar slaapkamerdeur) (roept) Jan? Ja-an!

JAN : (uit de verte) Wat is er, Katrien?

KATRIEN : Waar ben je nou zo opeens heen?

JAN : De koffer van tante uitpakken! Tante is bij me!

KATRIEN : O, dan is alles in orde. (komt terug naar midden van podium) Nou, met zo'n toverschoen in huis, kan alles gebeuren... (krijgt een inval) Wacht 's! Wat zei ik daar? Dat er van alles kan gebeuren? En... en... nee, dat mag ik niet doen... (gaat zitten dubben) En toch... tante Doka mag niet weten, dat wij een toverschoen hebben... Nou, dan zit er niks anders op... (gaat naar kast en neemt de schoen op) Wel, schoentje, ik wens... dat tante Doka terug naar huis vliegt!

Gongslag.

In de verte : gil van tante Doka - gil sterft snel weg.

KATRIEN : Het is... het is gebeurd!...

JAN : (komt als een razende op) Katrien! Katrien! O! Er is iets ontzettend gebeurd!! (merkt de schoen) Dus... JIJ hebt het gedaan?

KATRIEN : Maar wat is er?

JAN : Het gebeurde in een oogwenk! Als een hliksem! Opeens waaide er een stormwind door de kamer en toen... toen verdween tante Doka zo voor mijn ogen! Fwiet! Weg! Zo maar!

KATRIEN : (barst in lachen uit) Ha-ha-ha! Ik had het willen zien, Jan! Ik had het willen zien!

JAN : Nou, je moet er niet om lachen! Wie weet wat haar is overkomen!

KATRIEN : Wees gerust : ik heb gewenst dat ze terug naar huis zou vliegen. Er zat toch niks anders op? Ik had al lang gemerkt, dat jij absoluut niet wou, dat tante iets te weten kwam over onze toverschoen.